

Arrest

nr. 187 932 van 2 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoeker op 16 januari 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 februari 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.1.1. Op 8 februari 2013 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 167 959 van 23 mei 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.1.2. Op 25 november 2016 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 16 januari 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

DEZE BESLISSING VERVANGT DE ONGEGRONDE BESLISSING DD. 08.02.2013 DIE DOOR DE RVV WERD Vernietigd bij arrest 167.959.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor E. F. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 24.11.2016 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttig en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan E. F. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN E. F. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

1.2. Op 25 november 2016 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 16 januari 2017. Deze beslissing luidt als volgt:

“(...)

De heer

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren. Zij wijst er hierbij tevens op dat in het middel dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing *“geen hogere rechtsnorm (wordt) uitgewerkt”*.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten de vraag of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige

gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 trouwens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée*” (dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was). Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer de schending van een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede kan er verder op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daartegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“En ce que la partie adverse déclare la demande de Monsieur E. (...) recevable mais non fondée au motif que « ...het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980... .. et se fonde pour ce faire sur l'avis du Médecin Conseil du 24 novembre 2016 lequel stipule « uit beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en de aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.»

Alors que le médecin, le Docteur S. (...) en charge de Monsieur E. (...) avait bien précisé qu'il s'agissait d'une dépression sévère avec crises d'angoisse et qu'il souffrait d'un syndrome de stress post-traumatique ;

Le Docteur G. (...) ne dit d'ailleurs pas autre chose dans son rapport du 3 février dernier. (pièce 2)

L'avis du médecin assimile le degré de gravité de la maladie exigé pour l'article 9 ter à l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection représentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie. L'Office des Etrangers, faisant sien l'avis du fonctionnaire, interprète dès lors l'article 9 ter de manière restrictive en y ajoutant des conditions non prévues par la loi.

L'Office des Etrangers reprend dans sa motivation les hypothèses visées à l'article 9§1er de la loi sans toutefois les expliciter.

Le requérant ne peut ainsi saisir les raisons pour lesquelles sa demande d'autorisation de séjour pour motif médical est déclarée recevable et en même temps non fondée. (CCE, arrêt n° 92258 du 27 novembre 2012)

La motivation dans la décision querellée apparaît trop stéréotypée, trop laconique. La partie adverse a conclu hâtivement au caractère non fondé de la demande en invoquant l'absence de seuil de gravité au sens de l'article 3 de la CEDH.

L'avis du médecin-conseil est incomplet et partant la motivation de la décision querellée est inadéquate au regard de l'article 9 ter §1er.

L'on aurait pu effectivement s'attendre à ce que le médecin-conseil convoque Monsieur E. (...) et l'examine étant entendu que la demande a été introduite le 27 février 2009 et l'avis date quant à lui du 24 novembre 2016 ; 7 ans se sont ainsi écoulés !!!.

On ne peut que s'étonner de cette décision : Comment un médecin peut-il juger de l'état de santé du requérant pour en conclure au caractère non fondé de la demande après avoir déclaré au même moment cette même demande recevable et ce, sans avoir effectué le moindre examen clinique et ce, d'autant que le Conseil a annulé les décisions précédentes lesquelles sont motivées de façon similaire?

L'article 9 ter, alinéa 1, de la loi du 15/12/1980 stipule « l'étranger qui séjourne en Belgique qui démontre son identité conformément au §2 et qui souffre d'une maladie telle qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourné »

Si la demande a été déclarée recevable, cela signifie que la pathologie remplissait les conditions requises et imposées par la loi.

Comment ce médecin fonctionnaire peut-il faire l'impasse totale sur les risques majeurs évoqués en cas d'arrêt de suivi ?

La partie adverse, à dessein, ne prend en considération qu'une partie des éléments, soit ceux qui la confortent dans sa thèse, en omettant de prendre l'ensemble des éléments portés à sa connaissance, violant par là le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.

La partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation en considérant que la pathologie dont souffre Monsieur E. (...) ne justifie pas l'octroi d'un titre de séjour en Belgique.

La partie adverse n'a pas fait oeuvre de minutie dans la rédaction de sa décision litigieuse.

En tout état de cause, avant de se prononcer, le médecin de l'Office des Etrangers aurait dû examiner de visu le requérant : (article 124 du Code de déontologie lequel stipule « Ces médecins, lorsqu'ils estiment devoir poser un diagnostic ou émettre un pronostic, ne peuvent conclure que s'ils ont vu et interrogé personnellement le patient, même s'ils ont fait procéder à des examens spécialisés ou ont disposé d'éléments communiqués par d'autres médecins »)

La Cour Constitutionnelle a été amenée à considérer que « tant le fonctionnaire médecin que le médecin désigné par le ministre ou son délégué ou encore les experts qui seraient appelés à intervenir sont tenus de respecter le Code de déontologie médicale de l'Ordre national des médecins. » (Cour Const, arrêt du 28 juin 2012, n° 82/2012, B.15)

Le Comité consultatif de Bioéthique affirme « quand un médecin qu'il soit fonctionnaire ou non fournit un avis au sujet d'un dossier médical, il s'agit d'un acte médical pour lequel ce médecin est soumis à la déontologie médicale. » (Avis n° 65 du 9 mai 2016)

Le Conseil national de l'Ordre des médecins a rendu, dès 2013, un avis sur le contrat de travail qui lie ces derniers avec l'Office des Etrangers: 'Compte tenu de ce que les activités effectuées par ces médecins sont des actes relevant de l'exercice de l'art médical. »

Tel est le cas en l'espèce puisque le Docteur M. (...) agit pour le compte de l'OE et est chargé de remettre un avis lequel est un acte relevant de l'exercice de l'art médical.

En aucune façon, il ne peut émettre un avis sérieux et circonstancié sans avoir rencontré le patient : depuis quand un médecin juge-t-il de l'état de santé d'un patient sans l'ausculter, sans l'interroger ?

Le médecin de l'Office déclare de manière péremptoire que la pathologie dont souffre Monsieur n'est pas une contre-indication à un retour dans le pays d'origine.

La partie adverse n'a pas correctement évalué la situation de Monsieur. Elle aurait dû s'estimer insuffisamment informée et inviter Monsieur à fournir des renseignements complémentaires et/ou à se soumettre à des examens complémentaires en lieu et place de supposer que la situation était stabilisée. Comment se prononcer de cette façon 7 ans après l'introduction de la demande ?

L'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne au terme duquel toute personne a le droit d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre et au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

La CJUE a, dans son arrêt, M.M contre Irlande, du 22 novembre 2012 indiqué ce qui suit « ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions »

Il résulte du libellé même de cette disposition que celle-ci est d'application générale.

« Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt Sopropé)

Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, Espagne/Commission, C-287/02, Rec. p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du 1er octobre 2009, Foshan Shunde Yon9jian Housewares & Hardware/Conseil, C-141/08 P, Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65).

88. Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec. p. 1-5469, point 14, et Sopropé, précité, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense.[...]». (CCE, arrêt n° 131.614 du 17 octobre 2014)

Ce principe a encore été rappelé par le Conseil d'Etat dans un arrêt en Cassation administrative du 29 octobre 2015 :

« Que dans son arrêt C-249/13 du 11 décembre 2014, en cause Khaled Boudjlida, la Cour de Justice de l'UE a indiqué en substance que le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'UE. Le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de l'intéressé, est également consacré par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne. » (CE, arrêt n° 232.758, 29/10/2015)

Il ressort du dossier que la partie défenderesse a pris les décisions attaquées en date du 24 novembre / 25 novembre 2016 sans avoir laissé au requérant le soin de s'expliquer, d'apporter, le cas échéant, des documents médicaux supplémentaires.

Il est bien évident que si Monsieur E. (...) avait pu être invité à être entendu, la partie adverse aurait pu constater l'état d'extrême fragilité, de vulnérabilité dans lequel il se trouve plongé et ainsi, la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent.

La partie adverse est restée en défaut de procéder à pareil examen et il y a, par conséquent, une violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne.

Il existe dès lors bel et bien un risque sérieux dans le chef de Monsieur E. (...).

Le risque réel pour la vie ou l'intégrité physique ne suppose pas que la maladie ait atteint un stade terminal. L'étranger atteint d'une affection qui, non soignée, porterait atteinte à son intégrité physique ou à sa vie bénéficie d'une protection au même titre que celui dont la maladie a atteint un stade terminal. (CE, 28 novembre 2013, n° 225.632) (L. Leboeuf, le séjour médical (9ter) offre une protection plus étendue que l'article 3 de la CEDH, Newsletter EOEM, décembre 2013)

Il est manifeste que la partie adverse n'a pas recueilli toutes les informations nécessaires avant de prendre pareille décision. Elle ne s'est donc nullement prononcée en connaissance de cause ; elle n'a donc pas respecté le principe de bonne administration qui commande de prendre en compte tous les éléments de la cause. Elle n'a même pas jugé utile d'entendre le requérant avant la prise de décision.

L'examen effectué par l'Administration doit être un examen individualisé du risque de traitement inhumain et dégradant en fonction de la situation personnelle du demandeur de régularisation médicale.

De plus, si l'on relit l'article 9ter §1er, alinéa 1er, de la loi du 15/12/1980 ; cette disposition prévoit qu'une autorisation de séjour peut être demandée auprès du ministre ou de son délégué par « l'étranger qui

séjourne en Belgique qui démontre son identité conformément au § 2 et qui souffre d'une maladie telle qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne » ;

Cette disposition envisage bien deux possibilités différentes lesquelles doivent être examinées indépendamment les unes des autres : à supposer qu'il n'y ait pas de risque réel pour la vie ou l'intégrité physique pour la personne concernée, cela ne signifie pas pour autant qu'il n'y ait pas de risque réel de traitement inhumain ou dégradant à défaut de traitement adéquat dans le pays d'origine. (CE 19 juin 2013, n° 223.961 ; CE 28 novembre 2013, n° 225.632 et 225.633 ; CE 16 octobre 2014, n° 228.778)

En l'espèce, aucun examen n'a été effectué quant au risque de subir un traitement inhumain ou dégradant en cas de retour au Maroc.

Le médecin de l'Office se contente de mentionner qu'il n'y a aucune contre-indication à un retour dans le pays d'origine sans autre analyse !

Ce n'est pas là s'interroger sur la disponibilité et l'accessibilité effective du traitement dans le cas individuel du requérant et de sa spécificité. Ceci a été mis en exergue dans le rapport du médiateur fédéral.

La partie adverse viole dès lors l'article 9ter, §1er, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980.

Il est évident dans le cas du requérant qu'un retour au Maroc s'apparenterait à un traitement inhumain et dégradant et qu'il y aurait violation de l'article 3 de la CEDH.

La motivation de la décision querellée n'est dès lors nullement adéquate, correcte et précise. La partie adverse a commis une erreur d'appréciation et a manqué à son devoir de minutie.

Partant, la décision viole les dispositions reprises au moyen ; il y a lieu de l'annuler."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker voert in het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Er zou bovendien sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat dr. S. (...) gepreciseerd had dat het om een ernstige depressie gaat, met angstaanvallen en dat hij aan een PTSS lijdt. De dr. G. (...) zou dit in zijn attest van 3 februari 2017 bevestigen. De ambtenaar-geneesheer zou de graad van ernst van de ziekte vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gelijkstellen met die vereist door artikel 3 EVRM. Hierdoor zou verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet op restrictieve wijze interpreteren en een voorwaarde toevoegen aan de wet. De motivering zou te stereotiep en laconiek zijn. Van de ambtenaar-geneesheer zou kunnen worden verwacht dat hij verzoeker uitnodigt om hem aan een onderzoek te onderwerpen en bijkomende stukken over te maken, nu de aanvraag dateert van 27 februari 2009. Hij verwijst vervolgens naar artikel 124 van de deontologische code. Hij stelt dat hij diende te worden uitgenodigd bijkomende informatie voor te leggen en betoogt dat er sprake is van een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verwerende partij zou niet onderzocht hebben wat het risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Marokko.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten verwerende partij de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende

wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St. 21 juni 2004, nr. 132.710)

Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het louter feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., 27 oktober 2006, nr. 164.171; R.v.St., 27 juni 2007, nr. 172.821). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73.906)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing en in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat aan verzoeker werd meegedeeld en dat dient geacht te worden deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, worden gelezen. In de bestreden beslissing wordt er met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op een grondige wijze gemotiveerd waarom de aanvraag ongegrond is. In het advies wordt de medische situatie van verzoeker geanalyseerd, door middel van een analyse van de voorgelegde medische getuigschriften. Het oordeel alsook het besluit van de ambtenaar-geneesheer worden eveneens weergegeven. De bestreden beslissing is derhalve wel degelijk op de persoonlijke en concrete situatie van verzoeker gericht. (zie: R.v.V., 31 mei 2012, nr. 82.089)

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoeker de motieven waarop de bestreden beslissing steunt kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht in casu is bereikt.

Bijgevolg, schendt de bestreden beslissing geenszins de formele motiveringsplicht.

Waar hij stelt dat er sprake is van een kennelijk appreciatiefout en inhoudelijk kritiek levert op de bestreden beslissing, voert hij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad heeft dienaangaande reeds het volgende geoordeeld:

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78.303; zie ook: R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

De kritiek welke verzoeker aanvoert in het verzoekschrift op de feitelijke beoordeling door de ambtenaar-geneesheer faalt in feite.

Hij gaat met zijn theoretisch betoog als zou artikel 9ter van Vreemdelingenwet te restrictief geïnterpreteerd zijn kennelijk voorbij aan de determinerende feitelijke motieven die de bestreden beslissing ondersteunen.

Verzoeker beperkt zich bovendien tot een verwijzing naar het oordeel van de behandelende geneesheer, Dr. S. (...), terwijl hij nalaat uiteen te zetten waarom het medisch advies volgens hem zou strijden met diens oordeel.

Uit de medisch attesten opgesteld op 2 maart 2009 en 15 september 2009 door dokter S. (...) blijkt, zoals in het medisch advies van 24 november 2016 wordt aangegeven, dat verzoeker in het kader van een PTSD angsten heeft, doch dat er geen hospitalisaties waren, noch acute opstoten, dat verzoeker piekergedrag vertoont, hij hulpbehoevend zou zijn en dat hij ingeval van terugkeer zelfmoord zou plegen. Er blijkt uit het attest van 2 maart 2009 echter ook dat verzoekers toestand gestabiliseerd is. Er wordt terecht door de ambtenaar-geneesheer geoordeeld dat er geen redenen is die een terugkeer naar het herkomstland in de weg zou staan en dat er geen sprake is van een ernstige toestand en dat er geen sprake is van hospitalisaties en acute opstoten. Voor wat het risico op zelfmoord betreft, stelt de ambtenaar-geneesheer dat het niet meer dan een speculatieve, hypothetische mogelijkheid betreft die niet wordt onderschreven door pogingen in die zin in het verleden of beschermingsmaatregelen.

Verzoeker slaagt er met de loutere verwijzing naar het oordeel van dr. S. (...), zonder dienaangaande te verwijzen naar een concreet medisch attest, niet in de overwegingen van het voormelde medisch advies

te weerleggen of aan te tonen als zou het op kennelijk onredelijke, dan wel onzorgvuldige wijze zijn opgesteld.

In dit opzicht kan overigens verwezen worden naar het volgend arrest waarom de Raad het volgende geoordeeld:

“Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen”. (R.v.V., 5 maart 2012, nr. 76.474)

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer tot een ander besluit is gekomen dan de behandelende geneesheer, heeft overigens niet tot gevolg dat zijn advies kennelijk onredelijk zou zijn, noch dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker legt met zijn betoog geen kennelijke wanverhouding bloot tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing, noch toont hij aan dat verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer op grond van een incorrecte feitenvinding tot de thans bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing wordt gedragen door de materiële motieven die ze schragen. Zij berust op een correcte feitenvinding.

Bovendien verwijst verzoeker naar een rapport van dr. G. (...) van 3 februari 2017, terwijl hij het voormeld medisch stuk niet heeft voorgelegd bij zijn aanvraag. Verzoeker gaat er klaarblijkelijk aan voorbij dat de regelmatigheid van de thans bestreden beslissing wordt beoordeeld op grond van de elementen die ter kennis waren van verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De verwijzing naar het stuk 2 bij het verzoekschrift is dan ook geenszins dienstig.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en het advies, toont aan dat verwerende partij in alle redelijkheid en in overeenstemming met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot haar besluit is gekomen dat de aanvraag ongegrond is.

Het betoog als zou de ambtenaar-geneesheer de graad van ernst van de ziekte vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gelijkstellen met die vereist door artikel 3 EVRM, dat verwerende partij hierdoor artikel 9ter van de vreemdelingenwet op restrictieve wijze zou interpreteren en een voorwaarde zou toevoegen aan de wet, is geenszins ernstig. Nergens in het medisch advies wordt er immers verwezen naar een directe levensbedreiging, naar het gegeven dat er geen vitaal orgaan zou zijn aangetast of naar een gebrek aan vergevorderd stadium van de ziekte. Verzoeker laat geheel na aan te tonen uit welke overweging in de bestreden beslissing of het medisch attest zou blijken dat verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gelijk zou stellen met dat van artikel 3 EVRM. Hij stelt dat verwerende partij de aanvraag ongegrond verklaard “en évoquant l’absence de sieul de gravité au sens de l’article 3 de la CEDH”, terwijl dit betoog feitelijke grondslag mist, nu voormelde overweging geenszins in de bestreden beslissing en het medisch advies kan worden gelezen.

Bijgevolg, schendt de bestreden beslissing geenszins artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In tegenstelling tot wat hij voorhoudt rust er op de ambtenaar-geneesheer geen wettelijke verplichting de vreemdeling aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken.

Op verwerende partij rust evenmin de vreemdeling aan te zetten tot een eventuele actualisering van zijn aanvraag, indien deze nalaat dat op eigen initiatief te doen. (zie: R.v.St., 29 oktober 2010, nr. 208.585)

Niets belette verzoeker om gedurende de behandelingstermijn van zijn aanvraag bijkomende stukken voor te leggen en tot actualisaties van zijn aanvraag over te gaan indien hij dit nodig achtte.

“Vooreerst herhaalt de Raad dat op verzoekers ook een zekere zorgvuldigheidsplicht rust, in die zin dat zij er voor moeten zorgen dat hun dossier actueel is, m.a.w. is het de plicht van verzoekers om ervoor te zorgen dat de verwerende partij over alle nodige informatie beschikt om zich een oordeel te kunnen vormen. Niettegenstaande aan de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid wordt geboden om een verzoeker aan een onderzoek te onderwerpen of om het advies van een deskundige in te winnen, dient

te worden vastgesteld dat dit geen verplichting is. Het komt aan de ambtenaar-geneesheer toe om te oordelen of hij over voldoende informatie beschikt om zich over de medische situatie uit te spreken. Nogmaals dient te worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer bij de beoordeling van de medische gegevens. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In zoverre verzoekers menen dat er meer uitleg had moeten worden gegeven omtrent de mogelijkheid tot reizen wijst de Raad er op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de motieven worden weergegeven". (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73.906)

Waar verzoeker meent dat het een schending van de Code Geneeskundige Plichtenleer uitmaakt dat verzoeker niet werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer of niet werd uitgenodigd bijkomende informatie over te maken, wordt opgemerkt dat deze Code als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de Code der Geneeskundige Plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst. De Code van de Geneeskundige Plichtenleer werd evenwel nooit als algemeen bindend verklaard, noch vermag de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren door middel van de adviezen bindende regels opleggen. Er wordt voorts op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoeker zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire 'code' vervat in de geneeskundige plichtenleer kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad van 1 juni 2016 met nummer 168.897:

"Waar verzoeker meent dat het een schending van de Code Geneeskundige Plichtenleer uitmaakt dat geen advies werd ingewonnen bij de behandelende arts en dat verzoeker niet werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer, wordt opgemerkt dat deze Code als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de Code der Geneeskundige Plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst. De Code van de Geneeskundige Plichtenleer werd evenwel nooit als algemeen bindend verklaard, noch vermag de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren door middel van de adviezen bindende regels opleggen. Er wordt voorts op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoeker zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire 'code' vervat in de geneeskundige plichtenleer kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden."

Verzoeker gaat er inzake de hoorplicht aan voorbij dat de thans bestreden beslissing een antwoord vormt op de aanvraag die hij indiende en waarbij hij de mogelijkheid had om alle dienstige stukken en elementen voor te leggen die hij belangrijk achtte. Verzoeker heeft dus wel degelijk de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze voor zijn standpunt op te komen. Het stond hem bovendien, zoals reeds opgemerkt, vrij zijn aanvraag aan te vullen. De hoorplicht kan evenwel niet worden geïnterpreteerd als zou dit beginsel de verplichting inhouden voor verwerende partij om wanneer hij het voornemen heeft een beslissing te nemen omtrent een aanvraag, zij die voorgenomen beslissing zou moeten meedelen aan verzoeker teneinde hem alsnog de mogelijkheid te geven stukken en elementen aan te brengen die de uitkomst van die beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Bovendien is verzoeker op de hoogte van het arrest met nummer 167.959 van 23 mei 2016 van de Raad waarbij die de beslissing van 8 februari 2013 en het bevel werden vernietigd, zodat verzoeker niet kan voorhouden als zou hij niet geweten hebben dat verwerende partij ten gevolge van dat vernietigingsarrest een nieuwe beslissing diende te nemen. Verzoeker heeft zelf nagelaten zijn aanvraag na dat arrest aan te vullen en kan zijn eigen zorgvuldigheid niet ten laste leggen van verwerende partij.

De kritiek als zou het advies van de ambtenaar-geneesheer niet voldoen aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, omdat enkel zou zijn onderzocht of de ingeroepen medische problematiek een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, mist feitelijke grondslag, nu in het advies duidelijk wordt aangegeven dat uit het medisch dossier blijkt dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een geen behandeling is in het land van herkomst of verblijf.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen.

Voor zoveel met de aangevoerde schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur andere beginselen van behoorlijk bestuur worden beoogd dan het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat de Raad reeds het volgende heeft geoordeeld:

“Wat de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de beginselen van behoorlijk bestuur zonder ze verder te preciseren. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk”. (R.v.V., 28 oktober 2010, nr. 50.466)

Het middel is niet ernstig.”

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat de verzoeker de schending aanvoeren van het *“principe général de bonne administration”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker ingediende aanvraag ongegrond is nu *“uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* of *“aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*, waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 24 november 2016. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoeker werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing, wordt toegelicht dat de verzoeker een anxiodepressieve toestand vertoont met piekergedrag, dat deze toestand gestabiliseerd is en er medisch gesproken geen reden is die een terugkeer naar zijn herkomstland in de weg staat, dat er geen sprake is van een ernstige toestand, dat er geen sprake is van hospitalisaties noch van acute opstoten en dat het mogelijks zelfmoordgevaar niet meer is dan een speculatieve, hypothetische mogelijkheid die niet wordt gemotiveerd door pogingen in die zin in het verleden of door specifieke beschermingsmaatregelen. De arts-adviseur concludeert vervolgens dat *“(u)it de beschikbare medische gegevens (...) geen aandoening (blijkt) die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of*

vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing (en het medisch advies waarnaar in die beslissing wordt verwezen) worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het voorgaande blijkt dat de motieven van de eerste bestreden beslissing (en het medisch advies waarnaar in die beslissing wordt verwezen) duidelijk zijn toegespitst op de individuele medische situatie van de verzoeker, zoals die blijkt uit de door hem ter staving van zijn aanvraag voorgelegde medische attesten, zodat de verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de motieven van de eerste bestreden beslissing te stereotiep en te laconiek zijn. Bovendien kan worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.1.3.3.1. Naar luid van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister, *c.q.* de staatssecretaris, of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *"(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (*cf.* RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de arts-adviseur de graad van ernst van zijn aandoening, zoals vereist door artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, gelijkstelt met de hoge drempel die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Uit een lezing van het advies van 24 november 2016 blijkt evenwel niet dat de arts-adviseur vereist dat het gaat om een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de arts-adviseur, door *in casu* te oordelen dat er geen sprake is van een ernstige toestand, aan artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet een onwettige invulling geeft.

Voorts wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker het medisch rapport van dokter G. van 3 februari 2017 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch rapport van dokter G. van 3 februari 2017 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Voor zover de verzoeker er op wijst dat zijn behandelend geneesheer gepreciseerd heeft dat hij lijdt aan een ernstige depressie met angststoornissen en een post-traumatisch stresssyndroom (PTSS), beperkt hij zich tot een herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag en zijn eigen standpunt, namelijk dat hij wel degelijk lijdt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur waarnaar in deze beslissing wordt verwezen – en waarin wordt erkend dat de verzoeker een anxiodepressieve toestand vertoont in het kader van een PTSS –, met name dat er *“geen sprake (is) van een ernstige toestand”* en dat er nog *“geen sprake (is) van hospitalisaties noch van de acute opstoten”*, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag weerlegt de verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de arts-adviseur. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de arts-adviseur van de door hem voorgelegde medische stukken. Aldus toont hij niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Voorts laat de verzoeker gelden dat, gezien de tijdspanne van zeven jaar tussen het indienen van de machtigingsaanvraag en het verstrekken van het medisch advies van 24 november 2016, verwacht kon worden dat hij door de arts-adviseur zou worden opgeroepen en onderzocht.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen is dan ook geen sprake. Het behoort bijgevolg tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te oordelen of hij het nodig acht om de verzoeker aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoeker toont zulks echter niet aan. Hij beperkt zich in het verzoekschrift tot een theoretische en algemene kritiek zonder *in concreto* aan te tonen dat de arts-adviseur, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door hem aangeleverde medische attesten zonder hem daarbij fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuiste medische beoordeling zou hebben gemaakt van zijn medische problematiek. De loutere omstandigheid dat er tussen de aanvraag en het advies zeven jaren verstreken zijn, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het kwam de verzoeker zelf immers toe om, indien zijn gezondheidstoestand na het indienen van de aanvraag is gewijzigd, zijn aanvraag aan te vullen met de meest recente medische attesten die dit kunnen staven.

Voor zover de verzoeker nog verwijst naar artikel 124 van de door de Nationale Raad van de Orde der Artsen opgestelde Code van Geneeskundige Plichtenleer, dat bepaalt dat wanneer een arts die optreedt als adviseur, controleur, deskundige of ambtenaar meent een diagnose te moeten stellen of een prognose te moeten maken, hij slechts besluiten mag formuleren nadat hij de patiënt heeft gezien en persoonlijk heeft ondervraagd, zelfs indien hij gespecialiseerde onderzoeken heeft laten uitvoeren of over elementen beschikt die hem door andere artsen werden medegedeeld, wordt er op gewezen dat *in casu* de arts-adviseur in zijn medisch advies louter overgaat tot een beoordeling van de hem voorgelegde medische gegevens in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zonder hierbij zelf een diagnose te stellen of een prognose te maken. Er blijkt aldus niet dat de verzoeker zich *in casu* dienstig kan steunen op de voormelde bepaling uit de Code van Geneeskundige Plichtenleer, en dit nog

los van de vraag of de schending hiervan dienstig kan worden ingeroepen. Wat dat laatste betreft, kan – ten overvloede – nog worden opgemerkt dat de Code van Geneeskundige Plichtenleer als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen en dat deze voor de patiënten en hun omgeving een waarborg vormt dat wordt gestreefd naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst, doch dat deze Code nooit als algemeen bindend werd verklaard en dat de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren door middel van de adviezen geen bindende regels mag opleggen. Een eventuele niet-naleving van een dergelijke disciplinaire ‘Code’, vervat in de geneeskundige plichtenleer, kan dan ook niet tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing leiden.

De verzoeker betoogt verder dat artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet in twee verschillende mogelijkheden voorziet die onafhankelijk van elkaar moeten worden onderzocht, en dat *in casu* geen enkel onderzoek werd verricht naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Marokko. De arts-adviseur heeft zich er volgens de verzoeker toe beperkt te stellen dat er geen contra-indicatie is voor een terugkeer naar het land van herkomst, zonder de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling van de verzoeker te analyseren, wat een schending van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de arts-adviseur in zijn advies van 24 november 2016 heeft geoordeeld dat er “*geen sprake (is) van een ernstige toestand*”. Hierbij kan er op worden gewezen dat de hypothese van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst een zekere graad van ernst vereist en dat een banale aandoening niet volstaat (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.141). Nu de verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt dat de art-adviseur op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er “*geen sprake (is) van een ernstige toestand*”, toont hij niet aan dat *in casu* artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet geschonden werd doordat de arts-adviseur geen onderzoek heeft verricht naar de hypothese van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.2. In medische aangelegenheden heeft het EHRM voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Te dezen maakt de verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich in een van de hierboven genoemde situaties bevindt.

Bovendien wordt met de eerste bestreden beslissing enkel uitspraak gedaan over de aanvraag om een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Vermits met de eerste bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.1.3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.3.5. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Daargelaten de vraag of het Handvest en de rechten van verdediging, als fundamenteel beginsel van Unierecht, *in casu* van toepassing zijn – overeenkomstig artikel 51 van het Handvest is het Handvest immers enkel van toepassing in zoverre het Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl de eerste bestreden beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat een louter nationale bepaling betreft (*cf.* RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 december 2014, nrs. 229.072 en 229.073) en geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht, niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (*cf.* HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23) – wordt er op gewezen dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de eerste bestreden beslissing werd genomen zonder dat hij de kans heeft gekregen om aanvullende medische documenten voor te leggen. Hij meent dat de arts-adviseur, indien hij was uitgenodigd, zijn extreme fragiliteit en kwetsbaarheid zou hebben kunnen vaststellen, zodat de administratieve procedure een ander resultaat zou hebben gekend. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin

van bewijs. Uit niets blijkt dat de verzoeker niet de mogelijkheid heeft gehad om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat hij lijdt aan een ziekte, zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Hij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu*, nadat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens hem dienstige bewijsstukken over te maken om te staven dat hij lijdt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, hem alsnog diende uit te nodigen om zijn medische situatie uiteen te zetten. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, door de loutere omstandigheid dat hij niet gevraagd werd voor een verhoor, niet in de mogelijkheid was om bijkomende stukken voor te leggen over zijn huidige medische toestand. Bovendien staat het de verzoeker nog steeds vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en daarbij de nieuwe informatie over te maken die hij aan het bestuur wenst mee te delen.

Bovendien leidt luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40). Zelfs zo al zou worden aangenomen dat de verzoeker niet de gelegenheid zou hebben gekregen om zijn standpunt voor het bestuur op een nuttige wijze uiteen te zetten, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat hij *in casu* nalaat concrete elementen aan te brengen die hij had kunnen aanvoeren en die de beslissing genomen naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

3.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat uitsluitend gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht en van het hoorrecht. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“L'ordre de quitter le territoire comporte une motivation passe-partout : « ...hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : betrokkene is niet in bezit van een geldig visum. » sans autre indication.

Il appartient à la partie défenderesse d'expliquer les motifs pour lesquels elle a choisi en l'espèce d'assortir sa décision d'un ordre de quitter le territoire ce qu'elle n'a pas fait en l'espèce.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 disposent que les décisions administratives doivent être formellement motivées, que la motivation doit indiquer les considérations juridiques et factuelles qui fondent la décision et que cette motivation doit être adéquate.

L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de celle-ci de connaître les raisons sur lesquelles se fonde cette autorité, afin,, le cas échéant de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours.

Force est de constater dans le cadre de la décision querellée que l'ordre de quitter le territoire n'est nullement motivé et partant, n'indique pas les éléments de fait sur lesquels la partie défenderesse s'est fondée pour prendre une telle décision sur la base de l'article 7 de la loi du 15/12/1980.

Il y a lieu de l'annuler."

3.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 41 van het Handvest, de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht door de tweede bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker *"niet in het bezit (is) van een geldig visum"*.

Aldus kunnen de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker bovendien de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Ten slotte kan er nog op worden gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN